

τῶν ἀνθρώπων εἰς τοῦτον τὸν διαβολότοπον δὲν εἶναι πολλά ἀξιόσυστατον.

Ὁ συνταγματάρχης ἐμειδίασεν.

— Ἐλάτε, εἶπε, καιρὸς εἶναι νὰ τελειώσωμεν. Φύγε, ἐπρόσθεσεν ἀποταθείς εἰς τὸν Ἀλβανόν, καὶ μάθε νὰ σέβεται ἄλλοτε τοὺς Γάλλους.

— Γάλλοι καὶ Ἀρβανίταις, ἀνέκραξεν ἀναιδῶς ὁ Φράσαρης ἐνῶ ἀνεχώρει, ἦσαν πάντοτε ἐνωμένοι ὡς τὸ σπαθί μετὰ τὴν θήκην του. Δὲν ἔχουν τίποτε μεταξὺ των. Ἐλάτε, παλληκάρια μου, σήμερον ἢ αὔριον θὰ τὸν ἀπαντήσωμεν τὸν λόκον.

— Ξένοι! εἶπεν ὁ Γιάντζος σηκωθείς, ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ χωρισθῶμεν. Ὁ κόσμος εἶναι μεγάλος, καὶ δὲν ἀκολουθοῦμεν τὸν ἴδιον δρόμον. Δὲν θὰ σὰς ἰδῶ λοιπὸν πλέον, καὶ δὲν θ' ἀκούσετε πλέον δι' ἐμὲ· ἀλλὰ δὲν θ' ἀλημονήσω καὶ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν μ' ἐκάμετε σήμερον. Εἶμαι χωρικός Βούλγαρος καὶ σεις ἀξιωματικοὶ γάλλοι. Καὶ ὅμως ὅταν ἐτρώγατε τὸ ψωμί καὶ τὸ ἄλας μου, τὰ μάτια σας ἀπῆντησαν τὰ ἐδικά μου, καὶ ἡ καρδία μου ἐσυγκίνησε τὴν ἐδικήν σας. . . Μόνον τὰ χέρια μας δὲν ἔμπορουν νὰ ἐγγιχθῶν. . . Ὅταν ὅμως ἔλθῃ καιρὸς νὰ ὑπερασπισθῇτε τὸν τόπον μου ἐναντίον τῆς ἀνομίας τῶν Τούρκων, εἴτε εἰς τὴν Γαλλίαν θὰ εἰσθε εἴτε εἰς τὸν Δούναβιν, ἐνθυμηθῇτε τὸν Γιάντζον Ἀυδοῦκ. Βοῦγ δὲ Βλαμπόστη! (ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάττῃ!)

Εἶπε καὶ ἔγεινεν ἄφαντος διὰ τῆς μικρᾶς θύρας διὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ἐλθεῖ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀλβανοὶ, μὴ ἐπιθυμοῦντες βεβαίως νὰ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας μετὰ ἡμᾶς, ἀνεχώρησαν. Οἱ δὲ βασιβουζούκιδες, χαίροντες διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν Ἀλβανῶν, τῶν ὁποίων τὴν μεγαλορρημασίαν ἀποστρέφονται ὅλοι οἱ Μουσουλμάνοι ὅσον φοβοῦνται τὴν πόλιν καὶ τὴν θηριωδίαν, διεσκορπίσθησαν ἐκ νέου εἰς τὸ χωρίον, ἡμεῖς δὲ ἐξελθόντες εὗρομεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν τὴν γυναῖκα τοῦ Γιάντζου, κοιμίζουσαν εἰς τὰ γόνατά της τὸ παιδίον. Ἡ οἰκία τοῦ τσορμπατζί, μετὰ τὰς θορυώδεις ἐκείνας σκηνάς, ἐγένετο ἐκ νέου σιωπηλή. Μάτην ὁ συνταγματάρχης ἀνεζήτησε τὸν ὠραῖον ἵππον τὸν ὁποῖον εἶχομεν ἰδεῖ εἰς τὴν αὐλήν· εἶχε γενεῖ ἄφαντος ὡς καὶ ὁ κύριός του· ἀλλὰ μόλις ἐξήλθωμεν, καὶ εἶδομεν τὴν γραῖαν ἐρχομένην καὶ ὀδτηοῦσαν τὸν ἵππον τοῦ υἱοῦ της, ὅς τις καὶ αὐτὸς ἐφάνη ἀμέσως. Ῥίψας πέριξ βλέμμα ταχὺ ἀνέβη εἰς αὐτὸν χωρὶς νὰ πατήσῃ εἰς τὸν ἀναβολέα· ὁ δὲ ἵππος μόλις αἰσθανθεὶς τὸν ἱππέα ἐπάνω του ἐπέταξε, καὶ ἔγεινεν ἄφαντος ὡς δαίμων ἐξορκισθεὶς.

Ἐπανελθόντες εἰς τὸ κατάλυμά μας εὗρομεν ἀνατραπείσαν τὴν γούτραν. Ὁ ταγματάρχης βαρυνθεὶς εἶχεν ὑπάγει νὰ δοκιμάσῃ ἐν νέον τουφέκιον, καὶ ἐνῶ ἐγέλα τὴν ὀρεξίν του σημαδεύων, σκύλοι μυρίσαντες μακρόθεν τὰ φαγητά μας, ἦλθον, καὶ εὐρόντες κοιμώμενον τὸν στρατιώτην τοῦ ταγματάρχου ἐπέπεσαν ἀκέλευτοι εἰς αὐτὰ, καὶ τὰ κατεδρόχθισαν ἐντελῶς. Οἱ σκύλοι τῶν Τούρκων δὲν γαυγίζουν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν τοὺς ἐνόησεν ὁ φύλαξ.

Καὶ πῶς νὰ περιγράψω τὴν ἀπελπισίαν τοῦ ταγματάρχου ὅταν ἐπανελθὼν δὲν εὗρεν οὔτε δακνίαν;

Τὴν ἐπιοῦσαν ἀφέντες τὴν Σρέβρναν ἐπανήλθωμεν εἰς Σιλίστριαν.

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων, φράσεων καὶ παροιμιῶν

ἐν χρήσει παρὰ τοῖς σημερινοῖς κατοικοῖς
τῆς γῆσου Κυθέρων.

(Συνέχ. 186 φυλλάδ. 276, 277, 278, 279 καὶ 280.)

—ooo—

Βλυχός, ὁ γλυφός (παρ' ἄλλοις) ὑράλμυρος (Saurmâre) « Τὸ νερό εἶναι βλυχό, ἢ ἔχει βλυχάδα », τουτ. εἶναι ἀνούσιον τὴν γεῦσιν. (ἴσως παρὰ γ. ἐκ τοῦ Βλύζω, καὶ Βλύω) ἐπειδὴ τὸ ἀναδύζον ὕδωρ εἶναι κάποτε ἀνούσιον, ἢ ὑράλμυρον ὡς ἐκ τῶν ἐμπεριεχομένων ἀλάτων. Ἐξ οὗ καὶ *Βλυχάνθρωπος* (μεταφ.) σημ. τὸ ἀνοστάθρωπος.

Βολετὸ καὶ **Μπορετὸ** (ἰδὲ λεξ. ἀβόλετο.) Ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥῆμα *βολεῖ* (το. πρωσ. ἐνεστ.) « Δὲ βολεῖ », τουτ. δὲν ἀρμόζει, ἢ δὲν τεργιάζει, ἢ δὲν ἐρχεται βολικᾶ. (ἰδὲ καὶ ἀβολα) § *Βολή* (ἡ) λέγεται ὁ δεξιότερος ἢ εὐκολώτερος τρόπος ὡς « ἔχει τὴν βολήν του », ἢ, σέπῃρε τὴ βολήν του. τουτ. τὸν συνήθη ἢ πλέον εὐχρηστον αὐτοῦ τρόπον.

Βῶλος, καὶ **βῶλარი**, καὶ **σβῶλος** (βῶλος γῆς, ὡς τὸ τῶν ἀρχαίων) ἔξ οὗ καὶ τὸ ῥῆμα *βωλοκοπῶ* (βωλοτομέω), τουτ. συντρίβω τὰς βώλους δι' αἰνῆς καὶ βωλόσυρος, ἐργαλεῖον δι' οὗ ἰσοπεδοῦται συρμένον ἢ ἀρωθεῖτα γῆ. Ὁ βωλοστρόφος τῶν ἀρχαίων.

Βορβός, ἀντὶ τοῦ βορβός. Εἶδος ἀγριοκρομμύου φαγωσίμου.

Βοτανίζω ἢ *Βοτανολογῶ*. Σημ. τὸ καθαρίζω, ἢ συλλέγω τὰ ἀγριοχόρτα ἐκ τῶν σπαρθέντων ἀγρῶν.

Βοῦβα (ἡ) παρ' ἄλλοις γοῦβα. Λάκκος μικρὸς τρογγύλος.

Βουκέντρα (ἡ). Τὸ βούκεντρον τῶν ἀρχαίων καλεῖται δὲ οὕτω ἡ ῥάβδος ἢ ἔχουσα αἰχμήν ἐπὶ τῆς ἄκρας, δι' ἧς κεντοῦν καὶ ἐλκύνουν τοὺς ἀροτριῶντας ἐδάς.

Βοχλίδα καὶ **Βουκολέα**, τὸ βουκόλιον τῶν ἀρχαίων, ἡ μάνδρα, ἢ περίφραγμα ὅπου συναζέται ἡ ἀγέλη τῶν βοῶν, ἔξ οὗ καὶ *βουκολιάζω*, τουτ. συναθροίζω τοὺς βόας εἰς τὴν βουκολέαν, καὶ *βουκόλος*, ὁ ποιμὴν τῶν βοῶν.

Βουιδόρματος. Εἶδος σταφυλῆς ἐχούσης τὰς βᾶγας ὁμοίαις πρὸς ὀφθαλμοὺς βοός.

Βουιδόγλωσσα. Τὸ βουγλωσσον τὸν ἀρχαίων εἶδος φυτοῦ ἐχοντος τὰ φύλλα ὅμοια γλώσσης βοός, κοινῶς πουράντζα (*boragia*).

Βουλῆ. σημ. θέλησις, γνώμη. « Ἀλλάξε βουλῆ »,

τουτ. μετέβαλε γνώμην, ἢ σκοπὸν. Ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥῆμα *Ἐβουλήθη*, τουτ. ἔβαλε κατὰ νοῦν. α Τοῦ ἐβουλήθη νὰ κάμῃ τί ο. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου βούλομαι

Βουλομαχῶ. Ἐκ τοῦ βουλῶ ἢ βουλιῶ, βυθίζω τοὺς πόδας ἐπὶ γῆς βαλτώδους καὶ δυσβάτου. Καὶ *βουλομάχι*, καλεῖται τὸ ἶχνος τῶν ποδῶν τῶν ζώων ἐπὶ τῆς νωπῆς, ἢ νεοαρωθείσης γῆς.

Βουκίνα (ἡ) καὶ *Μπουκίνα*. Τὸ βούκινον, ἢ πορφύρα ἢ θαλασσίη κογχύλη, δι' ἧς σκαπίζουσιν εἰς τὰ ἀγροτικά ἐξωκλήσια ἢ ζωμόνια, ἵνα προσηλίσουσιν τοὺς εὐσεβεῖς, ἐν ἐλλείψει κωδώνων. Καὶ μεταφ' α ὁ κόσμος τὸ ἔχει βούκινον, τουτ. διεκρίθη, ἢ διεσαλπίσθη ἢ εἰδήσεις.

Βουρδουάλε (τὸ). Καλεῖται ἡ μεγίστη δοκὸς ἢ ὑποστηρίζουσα τὴν στέγην τῆς οἰκίας.

Βουρβουλακλαῖω. Ὀνοματοποιεῖα ἐμφαίνουσα τὸν ἦχον ὃν ἀποτελοῦν τὰ βορβορώδη καὶ λιμνάζοντα ὕδατα.

Βούρκο καὶ *Βούρκα*. πληθυντικῶς. Καλοῦνται τὰ τεθολωμένα καὶ βορβορώδη ὕδατα. Καὶ *Βουρκόνω* ῥῆμα, α ἐβούρκωσαν τὰ μάτια μου ο, τουτ. ἐθόλωσαν ἐκ τῶν πολλῶν δακρύων.

Βουτσέα (ἡ) παρ' ἄλλοις βουνιά, ἢ σβουνιά, λέγεται ἡ κόπρος τῶν βοῶν (*fiente de boeuf*).

Βραχνός. Ὁ ἐφιαλτής, ἢ σκαρουλίτης παρ' ἄλλοις, λέγεται τὸ συμβαῖνον ἐνίοτε καθ' ὕπνου πλάκωμα (*cauchemar*).

Βρυάζει (τρ. πρ.) λέγεται καὶ *βρίθει* (ἐκ τοῦ βρίθω.). Κυρίως λέγεται ἐπὶ πληθὺς ἐντόμων ἢ παρασίτων. α Βρυάζει ψύρες ο, κ.τ.λ.

Βροχόγη (ἡ) λέγεται ἐργαλεῖον τι τοῦ ὑδρομόλου, ἐφ' οὗ καταπίπτον τὸ ὕδωρ θέτει αὐτὸν εἰς κίνησιν.

Βρώση (ἡ). Καλεῖται μετὰ τοῦ ἄρτου συνοδευόμενον φαγητὸν ἢ ὀψώνιον (*complanatico*). α Τρώγε ὦμι με τῇ βρώσῃ ο *Βρώσις* λέγεται ἐπίσης καὶ τὸ ἄλας.

Βρεικὰ, ἀντὶ εὐρετικὰ, ἢ εὐρετρα. Λέγεται ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὸ εὐρεθῆν.

Βρυκόλακας καὶ *Βορκόλακας* καὶ *Βορβόλακας*, καλεῖται τὸ παρὰ τοῦ ὄχλου ὑποτιθέμενον φάσμα τῶν τεθνεώτων, ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥῆμα *Βουρκοκλάζω*.

Βύσαλο. Λέγεται τεμάχιον κεράμου ἢ ἀστράκου.

Βλίτος, τὸ βλίτον τῶν ἀρχαίων Εἶδος λαχάνου.

Βρυτσομιάζει καὶ *Βρυτσοῦλα*. α Τοῦ χωράφι ἐρυτσομιάζει ο, ἢ ἔχει βρυτσοῦλα, τουτ. καταντῶ βαλτώδες ἐνεκα τῶν ἀναερυόντων ὑδάτων.

Βρουχᾶται (τρ. πρ.) ἐκ τοῦ ἀρχαίου βρυχάομαι. α Αὐτὸς κλαίει καὶ βρουχᾶται ο. Τί κλάυμα καὶ βροχιτό ο.

Γάδος. Ὁ κάδος, ἢ κάδος τῶν ἀρχαίων κοινᾶς ὁ κουβάς, ἥτοι ἀγγεῖον ξύλινον πρὸς φρεαντίαν ἢ μετακόμισιν ὕδατος. α Ἀνασέρνει νερὸ μετ' ὃ γάδο ο.

Γάδουλας, ἢ γάντουλας. Δάκκος ἐμπεριέχων βορβορώδη ὕδατα καὶ ἀκαθαρσίας κοπρώδεις (égout), γκερίζει παρ' ἄλλοις.

Γαῖδουρολάτης λέγεται ὁ ὄνηλάτης, ὡς καὶ *ζευγαλάτης* κ.τ.λ.

Γαλάτης καὶ *γαλάνος*. Ὁ ξανθός. *Γαλανομάτης* —μάτια, ἢ γλαυκῶπις· γαλανίζουσιν τὰ μαλλιά, ἀντὶ τοῦ φραίνουσιν. *Καταγάλανος* λέγεται ὁ κατάψαρος ὁ πολιοῦρις.

Γαλήφας, καλεῖται ὁ κόλαξ, καὶ *γαληφίζω* (ῥῆμα), καὶ *γαληφίαις* αἱ κολακείαι.

Γαλουρίζει, ὡς καὶ τὸ ἀγγουλίζει (ιδεῖ.) α *Γαλουρίζει* τὸ βρέφος ο λέγεται ὅταν μόλις ἀρχίξῃ νὰ προφέρῃ ἀνάρθως.

Γαλάρλο. Τὸ γαλακτοφόρον πρόβατον, ἢ αἰζίτικτуса καὶ μὴ οὔσα στεῖρα. Λέγεται καὶ *γαλακάρικον* τὸ γαλακτοτροφούμενον νεογνόν.

Γαζί (τὸ) εἶδος λεπτοτάτης ῥαφῆς. Ἐξ οὗ καὶ *γαζόνω* φόρεμά τι ἢ ῥάπτω *γαζί*.

Γαμουλλάτες, καὶ *γιαμουλλάτες* (πλ.) Καλοῦνται οἱ παρευρεθέντες εἰς τελετὴν γάμου.

Γάνα (ἡ) α ἔβγαλε γάνα ἢ γλώσσα του, ἢ ἐγάνικας μεταφ. ἐκ τοῦ γανόνω, στίλβω (*étamer*) α ἔγανικας· ἢ γλώσσά μου νὰ τὸ λέγω, ο τουτ. ἐκουράσθη. *Γανάδα* τῆς γλώσσης ο. (*pâte de la langue*) λέγεται ἐπὶ ἀσθενούς.

Γανάδαις (πληθ.) α *Κάνει γανάδαις* ο φρ. λεγομένη ὅταν περιστρέφεται τις πλησίον ποθητοῦ ἀντικειμένου.

Γαργαλίθρα καὶ *γαργαλίθραις* (πληθ.) Λέγονται κοινῶς οἱ ἀδένες.

Γάστρα καὶ *γλάστρα*. Ἀγγεῖον πήλινον ὅπου φυτεύονται ἄνθη κ.τ.λ.

Γαστρέ καὶ *γλαστρί*. Τὸ σύντριμμα ἢ τεμάχιον κεράμου.

Γαργαρίζει (τρ. πρως.) καὶ *ἀσπρογαργαρίζει*, τουτ. λάμπει ἐκ τῶν χιονολεύκων φορεμάτων. Λέγεται καὶ «Γαργαρίζει ἡ σελήνη ἐπὶ τῆς θαλάσσης, αΓαργαρίζουν τὰ κύματα.»

Γαυριᾶ καὶ *Γαυριάζει*. Ἐκ τοῦ ἀρχ. Γαυριῶ. Λέγεται ἐπὶ ζώων ἐχόντων ἀσελγεῖς ὀρέξεις.

Γιδόρης. Ὁ ῥακενδύτης, ὁ ἡμίγυμνος καὶ ῥυπαρὸς ἄνθρωπος. Ἰσως παραγ. ἐκ τοῦ κοινοῦ γδυμνός ἢ γεγυμνωμένος.

Γελαιζία (ἡ) ὁ περίγελως, ἢ ἀπάτη.

Γέμουρο. Τὸ γεώμορον παρ' ἄλλοις. Τὰ γεωμόρια τῶν ἀρχ. Λέξις σημαίνουσα τὸ πᾶκτωμα τῶν ὑποστατικῶν ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ διδῇ ὁ πακτωτής εἰς τὸν κύριόν του ποσότητα σπόρου ἴσην πρὸς τὴν δοθείσαν.

Γεράνι (τὸ). Τὸ γεράνιον τῶν ἀρχ. *Μηχανὴ* διὰ νὰ σηκόνῃ βάρος ὅταν ἐξωρύττωνται φρέατα, κτλ.

Γερακοτσιγῶ, ἀντὶ τοῦ γεννοβολῶ· καὶ *γεννοσπέρνω*. Φρ. αὐτὸν σ'εγεννώσπερνεν ἢ μᾶνα σου ο.

Γεροτρόφος. Ὁ τελευταῖος υἱὸς ὁ μέλλων γηροκομῆσαι τοὺς γονεῖς· λέγεται καὶ *γεροντόσπορος*.

Γητεύω καὶ *Γητεία*. Ἐκ τοῦ γοντεύω, κατὰ τὸν Κοραῆν. Θεραπεύω διὰ γοντείας. Γραφόμενον πιθανῶς διὰ τοῦ υ, ἐκ τοῦ γύτος, ἢ γύφτος ὅστις μετέρχεται τὴν γοντείαν.

Γιαθαῦτο καὶ γιαταῦτο, καὶ γιατοῦτο. Ἀντί, δι' αὐτὸ, ἢ διὰ τοῦτο τὸ αἶτιον.

Γιάδε. Ἀντί τοῦ ἰδέ καὶ γιάδε ἢ γιάδει. α Γιάδετον πῶς εἶναι υ.

Γιαμά καὶ γιμῶ, καὶ γικμίο. Περὶ πληρωματικά, ἴσως ἐκ τοῦ γεμῆν. α Ἦντα γιαμίο υ; ἀντί τοῦ τί λοιπόν, ὡς καὶ τὸ παρὰ τοῖς Χίοις Ἦντα-μό. Τὸ γιαμά καὶ γικμίο, εἶναι συνηθέστατα παρὰ τοῖς Ἑπτανησίοις.

Γιόθος, ὁ ἱονθος, ἢ γιόθονας (ἰδέ ἀγιάθονας.)

Γιάσου Ἀντί τοῦ υγείαςου (υγίαινε) καὶ γιάτου, ἀντί τοῦ εὔχε σου. α Γιάσου πήγαινε υ σημ. κάμε γρήγορα, ἐπιτάχυνον.

Γιόμος. Τὸ παραγιόμισμα, ἢ κρύκωμα φαγητοῦ τινος.

Γίδι (τὸ) καὶ γίδια (πληθ.) αἱ αἰγες. α Πάγουν ἅν τὰ γίδια υ, τουτ. ἄγονται καὶ φέρονται.

Γιότσα. Σημ. αἰφνιδιόν τι κακόν, ἢ νόσημα, σεληνιασμός (ἰδέ γλυκύ).

Γλακῶ. Τρέχω τάχιστα, δράμω. Τὸ πηλαλῶ παρ' ἄλλοις, καὶ γλάκισμα τὸ τρέξιμον. Γλακιστός, τρεχάτος, δραμαῖος, λέγεται καὶ δραμολιτός ἢ δραμολιχτός. Ἀπογλακῶ, σημ. τὸ κυνηγῶ τινὰ διὰ τὴν φθάσαι. «Τόθαλε σιὰ γλάκια» τουτ. α εἰς τὰ πόδια υ παρ' ἄλλοις.

Γλαρόνω. Ἀποκοιμίζομαι βαθυκδόν. α Ἐγλάρωσαν ἢ ἐξεγλάρωσε τὰ μάτια του, τουτ. ἐνύσταξαν οἱ ὀφθαλμοὶ του

Γλέπω. Ἀντί τοῦ βλέπω. Καθὼς καὶ τὸ γλυφός ἀντί τοῦ βουχός, καὶ γλέφαρο ἀντί βλέφαρον.

Γλῆνα (ἡ), λέγεται τὸ χοίρινον αλειμμα, καὶ γλῆνα σημ. λίγδα ἴσως ἐκ τοῦ ὁμοιομόρφου τῆς γλήμης, ἢ γλάμης (κοιν. τσίμπλα).

Γλείφω καὶ λείγω (ἐκ τοῦ ἀρχαίου λιχμάζω) ἐξ οὗ καὶ α ἀναλείχομαι νὰ φάγω τι υ. α Ἐλκίξε τὸ πινάκι υ ἀντί τοῦ ἐγλίψε. Λέγεται καὶ λειξουρεύω, ἢ λειξουρεύομαι, καὶ λειχούδας, ὁ λίχνος ἢ λαίμαργος.

Γλιτσίάζω. Τὸ παρ' ἄλλοις γλιντζιάζω (devener gluant) τουτ. λιγδώνω, καὶ γλίτσα, ἢ γλίτσα, γλιτσιασμένα φορέματα τουτ. λιγδισμένα, ἢ λιγδερὰ, γλίσχρα.

Γλυκάδι (τὸ), λέγεται κατ'εὐφημισμόν τὸ ὄζος, ὡς πικράδι ἢ πρικάδι λέγεται τὸ μέλι.

Γλυκὺ (τὸ) σημ. νόσημα τι σπασμωδικόν (ἐπιληψία). α Τὸν ἐπίασε σὸ γλυκύ του. υ Καὶ ἐπὶ ἀρᾶς λέγουν, α Νὰ τοῦ δώσῃ τὸ γλυκύ του υ τουτ. αἰφνιδιόν τι κακόν ἢ πάθημα.

Γλυκομύλητος. Ὁ μειλίχιος ἄνθρωπος, ἢ ὁ προσσηής.

Γλυκοχαράματα (τά) τὸ λυκρυγές τοῦ ὀρθρου. Λέγεται καὶ χαράματα.

Γλωσσίζω. Αὐθαδιάζω. α Μὴ γλωσσίζεις υ. Λέγεται καὶ γλωσσέας ὁ κακόγλωσσος ἢ θρασύτομος, καὶ γλωσσοκοπάννα, ἢ γλωσσοῦ γυνή.

Γλωσσοδέτης. α ἔχει γλωσσοδέτα υ il a le filet de la langue, πάθος τῆς γλώσσης (ἀγγύλωσις) τουτ. εἶναι βραδύγλωσσος (Bégaiement.)

Γλωσσοτρώγω, καὶ γλωσσοφαγία, καὶ γλωσσοφαγωμένος. Λέξεις συνήθεις ὅταν βασκαίνῃ τις ὠραῖον ἄνθρωπον ἢ ζῶον, ὑπερεπαινῶν.

Γομάρι (τὸ) ἐκ τοῦ ἀρχαίου γόμος. Φορτίον λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν φορτηγῶν ζώων. α Ἐνα γομάρι στὰρι υ, κ.τ.λ. Λέγεται καὶ ἐπὶ ἐγγύων γυναικῶν. α Αὐτὴ ἔχει μεγάλο γομάρι, υ τουτ. ἔχει ὀρκούντως ἐξωγκωμένην τὴν κοιλίαν. Ἀπανογόμαρος λέγεται τὸ ἐπιπρόσθετον φορτίον. α Τὸν ἔχει καὶ αὐτὸν ἀπανογόμαρο. υ

Γούλα Εἶδος φυτοῦ. Τὸ λάχανον παρ' ἄλλοις (ἢ κρέμας), καὶ γουλί καλεῖται τὸ στέλεχος (κοτσάνι) ἢ ἡ ῥίζα τῆς γούλας.

Γουλία (ἡ) Βραχὺ διάστημα χρόνου. Στάσου μία γουλία, τουτ. ὀλίγον τι.

Γούλη, καὶ οὐλη, ἡ ἰλὺς-υος τῶν ἀρχαίων. Λέγεται ἡ συναζομένη βαλτώδης οὐλη τῶν βροχίμων ὑδάτων εἰς τοὺς ἀγρούς.

Γούλος, ἡ οὐλή. α ἔχει γούλους στὴ μοῦρη υ, τουτ. ἔχει οὐλὰς (σημάδια) εὐφλογίας, ἢ ἄλλα σημεῖα οὐλοειδῆ εἰς τὸ σῶμα.

Γοργός καὶ γοργάδα. Τὸ ταχὺ βῆμα τοῦ ἵππου, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμ. α Τὸ γοργόν καὶ χάριν ἔχει υ.

Γραῖα (ἡ) Εἶδος σούπας, ἢ ῥοφήματος χυλῶδους κατασκευ. ἐκ τοῦ ἀχνοῦ τοῦ ἀλεύρου. Λέγεται καὶ ψιρούκι (τὸ), ὡς τὸ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς, Polenta. Γραῖα ἐν Ῥόδῳ καλεῖται ἡ κορυφή τοῦ γάλακτος (la crème) ἀνθόγαλο, ἢ καϊμάκι τουρκιστί.

Γουργούρι (τὸ) ὁ στόμαχος μετὰ τῆς κοιλίας. Ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία υ ἄς χαρῇ γουργούρι κι' ἄς κοπῇ κεφάλι, υ λεγομένη ἐπὶ ἀδελφῶν ἢ κοιλιοδούλων, ἐπιθυμούντων μᾶλλον τὰ τοῦ στομάχου, ἢ τὰ τῆς υγείας αὐτῶν.

Γούρνα. Λέγεται μικρὰ τις διεξαμένη λίθινος, ἐκ τοῦ Ἰταλ. Ugnia.

Γράφω καὶ γναφές ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι λαναρίζω λευκαίνω. Ἐργάζομαι τὰ τοῦ βυρσοδέψου. Λέγεται καὶ μεταφορικῶς α τοῦ ἐгнаψε καλὰ τὸ τομάρι υ, τουτ. τὸν κατεγύμνωσε.

Γρέθω καὶ νέθω. Ἀντί τοῦ νήθω (filer) καὶ αἱ παροιμ. α Νέθε νέθε ῥόκα μου, κατέβαζε ἀλεκάτη μου υ.— α Ἡ καλὴ νέστρα καὶ με κοιτάλι νέθει υ.

Γρωμάρης. Καλεῖται ὁ ἰσχυρογνώμων καὶ ἰδιότροπος ἄνθρωπος.

Γκρεμίζω καὶ γκρεμίζομαι (ἀντί τοῦ κρημνίζω-μαι) καὶ γκρεμνός ἢ ἐγκρεμνός (ὁ κρημνός) καὶ γκρεμισταρέα (τὸ κρήνισμα).

Γραφτό. Τὸ πεπρωμένον, ἢ τύχη. α Τὸ γραφτό του ἦτον υ, τουτ. τὸ γεγραμμένον παρὰ τῆς εἰμαρμένης.

Γροθὶ (τὸ) (πρέμνον.) Γεμάχιον κλάδος ἐλαίας διὰ φύτευμα. Λέγεται γροθὶ καὶ τὸ νεόφυτον τῆς ἐλαίας.

Γροθέα καὶ γρόθος ὁ γρόνθος ἢ πυγμή. Ἐξ οὗ καὶ τὸ γροθοκοπανίζω, τὸ προσβάλλω τινὰ διὰ τῶν γρόνθων.

Γρύλα. Καλεῖται ἡ σταγὼν ἐλαιώδους ὑγροῦ, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ἐπιπλέουσα.

Γρυλόνω, καὶ ξεγρυλόνω, παρ' ἄλλοις. α ἐγρύτ

λωπε, ἢ ἐξεργάζωτε τὰ μάτια τοῦ π, καὶ γρυλᾷς ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς.

Γρύγα καὶ *γρύγι* (γ) ὁ γογγυτμός. Ἐξ οὗ καὶ *γρυλίζω*, *γρυλᾶναι*, *μουρμουρίζω*, ἤτοι παραπονέμενος συνεχῶς, καὶ μουρμούρει.

Γρωνίζω ἀντὶ τοῦ γνωνίζω. π. Σε γρωνίζω ἀπὸ τὰ μάτια π.

Γυλοῦ, ἡ μάστιξ, ἡ καταιβέλλα παρ' ἄλλοις. α. Τὸν ἔραγε ἡ γυλοῦ π. τουτ. ἡλοιώθη, ἐστριγηλίσθη. Λέγεται καὶ γυλουδάς, ὁ παρὰ τῆς γυλοῦς μεγεθυθείς.

Γωλιῶ, κατὰ συγροπὴν ἐγὼ λέγω, ὡς καὶ λογῶ, ἀντὶ τοῦ λέγω ἐγώ. Καὶ γωλέα ἀντὶ τοῦ ἐγὼ λέγω.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

—οοο—

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ Γεωργίου Καστριώτου ἢ Σκεντέρμπεη, ἀνεβάλομεν ἐπὶ μικρὴν τὴν κατὰ τὸ ἔθος ἐκδοσὶν ἰδιαιτέρου τινὸς πονήματος, διότι ἐπιθυμοῦμεν νὰ εὐρωμεν καὶ αὐθις ἱκανόν τι καὶ νὰ διδάξῃ καὶ νὰ τέρψῃ τὸν ἀναγνώστην, ἐκεῖνον μάλιστα ὅστις μετὰ πολλοὺς, πολλακίς δὲ καὶ ἐπωδύνους κόπους, ζητῶν ἀνακούφισίν τινα καὶ παραμυθίαν, προστρέχει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν.

Πρὸς τὸ πλεονέκτημα ὅμως τοῦτο ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔχῃ τὸ ἐκδοθητόμενον καὶ τι ἄλλο· ἐπιθυμοῦμεν, λέγομεν, νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς πράγματα ἢ συμβάματα ἐνεστῶτα, καὶ τσαύτην μάλιστα ὁποῖα νὰ ἐρεθίζῃ ἔτι μᾶλλον τὴν περιέργειαν καὶ νὰ διασκεδάξῃ τὴν περὶ τὴν ἀνάγνωσιν ὀκνηρίαν. Ἡ μελέτη παραδείγματος χάριν τῆς ἱστορίας τῆς Ἰταλίας, γινομένη σήμερον ὅτε οἱ Ἰταλοὶ παλαίουσι καρτερικῶς ὑπὲρ τῆς ἰδίας ἐλευθερίας, θέλγει ἡμᾶς εἰ περ ἄλλοτε, διότι συνδέοντες καὶ συγκρίνοντες τὰ ἐνεστῶτα πρὸς τὰ παρελθόντα, ἐκτιμῶμεν ὀρθότερον καὶ τὴν πάλαι δόξαν αὐτῶν, καὶ τὰς δοκιμασίας ὅσας ὑπέστησαν, καὶ τὰ αἷτια τοῦ ἀγῶνος εἰς ὃν ἀπεδύθησαν.

Τοιαύτη βεβαίως εἶναι καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἡ ἱστορία· καθ' ἣμᾶς μάλιστα τὸ θέλητρον αὐτῆς εἶναι ἐπαγωγότερον· διότι τὸ μὲν ἰταλικὸν ἔθνος ἔχει καὶ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς παραδόσεις αὐτοῦ, ἔχει δηλαδὴ τὰ πλεονεκτήματα εἰσεῖναι τὰ ὁποῖα ἀρκοῦσι νὰ αναπτειώσωσι τὸ φρόνημα, νὰ ἀναφλέξωσι τὴν καρδίαν καὶ νὰ ἐνισχύσωσι τὸν βραχίονα, τὸ δὲ ἀμερικανικόν, δημιουργήσαν χθὲς ἔτι αὐτὸ ἑαυτὸ, καὶ ἀνιστόρητον καταβὰν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, οὐ μόνον θαυμασίως ἐπέδωκεν εἰς ἀμφοτέρω ἐν μικρῷ χρόνῳ διαστήματι, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀκμαϊστότατων ἐθνῶν τῆς γῆς ἀνεδείχθη.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀμερικῆς εἶναι καὶ κατὰ τοῦτο πάσης ἄλλης περιεργότερα ὅτι, τὰ κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ τὴν ἀναστάτησιν τοῦ νέου κόσμου, διὰ τὸ

ἥπιον ἢ τὸ θηριώδες, τὸ ἀρελὲς ἢ τὸ στρυφνὸν τῶν ἐγγχωρίων λαῶν, παρίσταται ἐνίοτε ὡς φαντασίας ἀναπλάσμα, ὡς δραματικὴ τις ἢ μυθιστορικὴ περιπέτεια· διὸ ὁ ἐπεξερχόμενος αὐτὴν λανθάνεται πολλακίς νομίζων ὅτι ἀναγινώσκει τὸν Ῥοδιντῶνα ἢ καὶ αὐτὸν τὸν Γύλλιβερ.

Ἐκ τούτων ἐννοοῦμεν εὐκόλως πόσον ὠφέλιμος καὶ θυμηδὴς καθίσταται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἱστορίας αὐτῆς σήμερον ἰδίως, ὅτε τῆς μὲν ἀσκήσεως Ἀμερικῆς οἱ πολῖται διχονοτοκῶντες, πολεμοῦσιν ἀκάθεκτοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ ὅτε δεύτερος πόλεμος ἐπίκειται μεταξὺ τῆς ἐτέρας τῶν δύο τούτων μερίδων καὶ τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ἡ δὲ Μεξικὴ, μὴ ἀρκουμένη οὕτως εἰπεῖν εἰς τὰς αἰωνίους ἐμφυλίους ἐριδας, προκαλεῖ καὶ εὐρωπαϊκῶν στόλων καὶ στρατευμάτων τὴν παρουσίαν εἰς τὰ παράλια αὐτῆς.

Ἰδοὺ διὰ τί ἐνομίσταμεν ἐπίκαιρον τὴν δημοσίευσιν τῆς ἱστορίας ταύτης· ἀλλὰ ποῖαν νὰ ἐκλέξωμεν μεταξὺ τῶν πολλῶν ὅσαι ἐγράφησαν κατὰ τὴν Ἑσπερίαν; ἡ τοῦ Γερμανοῦ Κάμπη, ὡς καὶ ἄλλοι εἶπον ἡμῖν, ἐφάνη προτιμότερα, ὡς οὕτα γεγραμμένη μετὰ πολλῆς ἀρελείας καὶ χάριτος, ὥστε νὰ ἀναγινώσκειται εὐχαρίστως καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἥττον ἀγαπώντων τὴν ἀνάγνωσιν.

Τὴν ἱστορίαν ταύτην τοῦ Κάμπη εἶχε μεταφράσει πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ Κ. Α. Ρ. Ραγκαβῆς καὶ ἐκδώσει εἰς δύο τόμους, ἀλλὰ μόλις ἐκδοθεῖσα ἐξέλιπεν· ἡ μετάφρασις δὲ τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν ἡμεῖς σήμερον ἐν μόνον προτέρημα ἔχει, ὅτι εἶναι συντομωτέρα τῆς πρώτης, καὶ συντεταγμένη οὐ μόνον διὰ παῖδια, ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶσαν τάξιν ἀναγνωστῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλος λόγος παρεκίνησεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἐκδοσὶν τῆς ἱστορίας ταύτης, ὁ λόγος τὸν ὁποῖον εἶπομεν πρὸ διώδεκα ἐτῶν, ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς τῆς *Παρδώρας*· ἡ συνεξοικείωσις λέγομεν τοῦ ἀναγνώστου μετὰ τῆς ἱστορίας οὐ μόνον τοῦ ἀρχαίου ἀλλὰ καὶ τοῦ νεωτέρου κόσμου. Ἰδοὺ διὰ τί προσεφέραμεν αὐτῷ ἄλλοτε τὸν *Κενηγὸν* καὶ *Κώσταλ* τὸν *Ἰνδὸν*, τὰ δύο αὐτὰ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ὑπὸ μυθιστορικὴν μορφήν διδάσκουσιν τὴν καὶ ἔθιμα ἄγνωστα καὶ περιεργότατα τοῦ ἄλλου ἡμισφαίριου.

Ἡ μετάφρασις ἐγένετο εὐσυνειδήτως· ὁποῖος δὲ ὁ συγγραφεὺς Κάμπης καὶ πόσον ἐτιμῆθη διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν γνώσεων καὶ τὴν ἀξιολογότητα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, θέλει εἰπεῖ ὁ μεταφραστὴς ὅταν γράψῃ τὸν πρόλογον.

ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ.

—οοο—

Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Πέστης καθηγητὴς Κ. Ἰωάννης Τέλλυς (*), οὗ τινος ἄσμα γεγραμμένον εἰς τὴν καθ' ἣμᾶς ἐλληνικὴν ἐδημοσιεύσαμεν πρὸ τινῶν μηνῶν, ἐπέστειλεν ἡμῖν πραγματεῖαν, τὴν ὁ-

(*) Κατὰ λάθος ἀντὶ Τέλλυς ἐτυπώθη Τέλλυς ἐν τῷ 264 φυλλαδίῳ.